

האיראני כחליין, ומוחים נגד הוצאתם להורג של סופר ובמאי באיראן. היה זה כאשר נשיא גרמניה המערבית, ולטר של, ערך קבלת-פנים רשמית למשי-תתפי הפסטיבל, במסיבת-גן. חברי המי-ש-חות השונות, עברו על סניו ולחצו את ידיו בשרשרת. והנה, כאשר הגיע תורם של השחקנים הישראליים, זאב ברלינסקי וראובן בר-ייתום, ללחוק את ידו של הנשיא הגרמני, הפכה לפתע לחיצת-היד הפור-מאלית שיחה ידידותית שארכה חצי-שעה. בר-ייתום היה אולי היחידי, מכל האורחים במסיבה, שהגיע אליה ללא עניבה. כמה פקידים רמזו לו שאין זה נאות לפגוש בצורה כזו את הנשיא. אבל אחרי כמה דקות הסתבר כי בר-ייתום צדק. של סבל אף הוא ממזג-האוויר החם, ובראותו את בר-ייתום ללא עניבה, הסיר גם הוא את שלו ופרס את כפתורי צווארוננו.

צלמי העיתונות וחטלוויזיה, שראו את של פורץ בצחוק אדיר למישמע סיפוריו של בר-ייתום. מיהרו להנציח את האירוע. כאשר נפרדו השניים סוף-סוף שאלו עי-תונאים: "על מה דיברתם כליכך חרבת?" "סיפרתי לו בדיחות", השיב בר-ייתום. בחוצפה הצברית שלו, לא היסס בר-ייתום לדבר אל הנשיא הגרמני כשווה אל שווה. "שמעתי שגם אתה שייך למיקצוע שלנו", אמר. (ולטר של נודע גם כחובב שירה. תקליט בביצועו הוא כיום רבי-מכר בגר-מניה). "כן, אבל אני זמר, לא שחקן..." התלוצץ של.

"על זה יש לי בדיחה נהדרת", אמר לו

הוא הצחיק, הוא חיבק, הוא השתולל - וברלין המערבית השתגעה ממנו

קירק דאגלאס ראובן בר-ייתום מספר בדיחה, כדרכו בפסטיבל, והי-שחקן קירק דאגלאס פורץ בצחוק. במסיבה שערכה המישלחת האמריקאית לרגל הצגת סירטו של דאגלאס, אנשי החוק, בפסטיבל ברלין. משמאל: איש מערכת העולם הזה, אלי תבור, בתמונה למעלה מימין: בר-ייתום בחברת השחקנית האנגליה או הייורד באחת ממאות התמונות שלו עם חתיכות משגעות.

העממית, קוראיה הצפונית, גרמניה המזר-רחית, וברית-המועצות - שמעולם קודם-לכן לא השתתפה בפסטיבל ברלין - לשלוח סרטים ומישלחות. נוסף לאלה נטלו חלק בפסטיבל עוד כחצי-המאה מדינות קומוניסטיות, כמו הונגריה, פולין, צ'כיה, רומניה, יוגוסלביה. ובניגוד למה שמתרחש בפורומים בינלאו-מיים אחרים, לא התנגדה אף אחת ממדינות אלה להשתתפות ישראל בפסטיבל. עצם העובדה שדגל ישראל התנוסס בצד דיגלי סין האדומה וברית-המועצות בכל רחבי ברלין, היה הישג בפני עצמו. אבל איש אחד הפך את ישראל מעצמה בעולם-הקולנוע הבינלאומי: ראובן בר-ייתום, בדמותו של הסוואר הסלניקאי.

בדיחות בשרשרת

ה כל החל כבר בימים הראשונים לי-פסטיבל. המארגנים הגרמניים חששו במיקצת מתגובותיהם של הערביים הרבים שהוהים בברלין, ומהפגנות של השמאל הקיצוני, כנגד השתתפותה של ישראל בפסטיבל. משום כך הם השתדלו להצניע את הנוכחות הישראלית, ככל האפשר. להפתעת הכל, הפכה דווקא ישראל המדינה המדוברת בפסטיבל, אם היו הפגנות, הן נערכו דווקא נגד האיראנים שהציגו בפס-טיבל סרט מצויין על הפועלים התורכיים העובדים במערב-ברלין. רחובות ברלין הוצפו בפלאקאטים המתארים את השאה

ברלין המערבית דמתה בשבוע שעבר לטריטוריה ישראלית כבושה נוספת. בכל רחבי העיר התנוססו דגלים ישראליים, ובקורפוס-טנדאם, רחובה הראשי של ברלין, אפשר היה לשמוע עברית מדוברת לא פחות מגרמנית. תוך שבוע אחד ביקרו בברלין, בביקורים רשמיים, גם ראש עיריית תל-אביב, שלמה ("ציצי") להט, וגם ראש-הממשלה יצחק רבין. מלבד זאת שתתה בברלין גם מיש-לחת-גיוער גדולה של רקדנים ומתעמלות, שנטלו חלק בגימנסטראדה הבינלאומית. אולם הישראלי שהטביע את חותמו על העיר בשבוע האחרון, יותר מכל אחר, היה דווקא השחקן ראובן בר-ייתום. זהו סיפור שלא-ייתאמן כימעט.

בר-ייתום הגיע לברלין עם הסרט הישראלי יהיה טוב סלמוניקו, כדי להשתתף בפסטיבל הקולנוע הבינלאומי הנערך בעיר זו. במפ-תיע הסתבר, כי פסטיבל ברלין השנה הפך, לרגל יובלו ה-25, חגיגה בינלאומית גדולה. רמת הסרטים שהוצגו בו לא הת-עלתה אומנם במיוחד, ולא היתה שונה מזו שנראתה השנה בפסטיבל קאן, או בפסטיבלים אחרים. אבל מבחינה חברתית, היה זה מאורע חסר-תקדים. מארגני הפסטיבל הגרמני דאגו לארגנו כהלכה. הם הזמינו ואירחו על חשבונם את החבורה הבינלאומית של תעשיית הקולנוע. בניגוד לפסטיבלים אחרים, הם הצליחו לשכנע השנה גם מדינות כמו סין

גרקו וקארדינלה שחקן-הקולנוע הצרפתי ז'אן-קלוד בריאלי, מציג את ראובן בר-ייתום לפני הזמרת הצרפ-תיה ז'ולייט גרקו, המככבת באהביני, לילי, שייצג את צרפת בפסטיבל. בין בריאלי לבר-ייתום עומד אלי תבור. בתמונה משמאל: דאגלאס מציג את קלאודיה קארדינלה.